

# Китоби Юил ва Калисои Лудикияи Адвентистони рӯзи ҳафтуми — Рақами сию сеюм

Jeff Pippenger

2026-01-21

## Рақами сиюму се

Ҳангоми қонуни якшанбе, яксаду чилу чаҳор ҳазор ба таври нубувватӣ бо коргарони соати ёздаҳум рӯ ба рӯ мешаванд. Яксаду чилу чаҳор ҳазор аллакай мӯҳр зада шудаанд, ва он гоҳ онҳо бузургчамъиятро даъват мекунанд, ки аз Бобил берун оянд ва барои шанбеи рӯзи ҳафтум бо онҳо биистанд. Доварӣ бар хонаи Худо дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, ва пас аз он доварӣ ба сӯи халқҳо, ба бузургчамъият — рамаи дигари Худо — мегузарад. Боби ҳафтуми Ваҳй ҳар ду гурӯҳро муайян мекунад, ва дар мӯҳри панҷум шаҳидони азрҳои торик мепурсанд: «то кай», то Худо қудрати папиرو барои шаҳодати онҳо доварӣ кунад? Ба онҳо гуфта мешавад, ки дар қабрҳои худ ором гиранд, то замоне ки гурӯҳи дуҷуми шаҳидони таъкиби папӣ пурра гардад, ва ба онҳо либосҳои сафед дода мешавад. Бузургчамъияти боби ҳафтуми Ваҳй либосҳои сафед дар бар доранд, зеро онҳо гурӯҳи дуҷуми шаҳидони папиرو дар бӯҳрони наздикомандаи қонуни якшанбе намояндагӣ мекунанд. Боби ҳафтуми Ваҳй ва мӯҳри панҷум ба ин ду гурӯҳ муроҷиат мекунанд, ҳамон тавр ки калисоҳои Смирно ва Филадельфия низ. Смирно шаҳидони ҳаммоми хуни ниҳони папиро намояндагӣ мекунад, ва Филадельфия яксаду чилу чаҳор ҳазорро.

Петрус дар соати сеюм дар Қайсарияи Филиппӣ қарор дорад, ва пас аз «шаш рӯз», на шаш соат, ӯ дар қанори қонуни якшанбе, ки соати нӯҳум аст, хоҳад буд.

Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанно, бародари ӯро, бо Худ гирифта, онҳоро ба кӯҳи баланд, ба танҳой, боло бурд. Ва пеши назари онҳо дигаргуншакл шуд: рӯяш мисли офтоб медурахшид, ва либосаш мисли нур сафед буд. Ва инак, Мусо ва Илёс ба онҳо зоҳир шуда, бо ӯ гуфтугӯ мекарданд. Матто 17:1–3.

Дар вақти қонуни якшанбе, аз нигоҳи нубувват, садӯ чилу чор ҳазор бо издиҳомӣ бузург во меҳӯранд. Илёс намояндаи садӯ чилу чор ҳазор аст, ки маззаи маргро намечашанд, ва Мусо намояндаи онҳост, ки дар Худованд мемиранд. Онҳо бо Масеҳ дар вақти қонуни якшанбе истодаанд, ки он ҷоест, ки Масеҳ подшоҳии ҷалоли Худро тадҳин мекунад, чунон ки подшоҳии ғайбӣ Худро бар салиб барқарор намуд. Агар шумо ҳанӯз дар мантиқи мо, ки дар иртибот бо давраи шашсоата аз соати сеюм то соати нӯҳум баён мекунем, машғул бошед, пас дидани чизе зарур аст, ки як мисоли бисёр маҳсус мебошад.

Соати сеюми Қайсарияи Филиппӣ алфои омегаи соати нӯҳуми Қайсарияи Маритима аст. Ман муайян месозам, ки на пас аз шаш соат, балки пас аз шаш рӯз, Петрус дар Кӯҳи Тағйири Сураат қарор дорад, ки он ҳамчунин он таърихро тасвир мекунад, ки дар қонуни якшанбе, яъне соати нӯҳум, ба авҷи худ мерасад. Давраи шашрӯза бо давраи шашсоата

мувофиқат мекунад, аммо танҳо ҳамчун фрактали Қайсария то Қайсария. Он чи бисёр вижа аст, ин аст, ки ин падидаи фрактали таърих дар дохили таърихи давраи шашсоата айнан ҳамон чизест, ки ҳангоми баррасии мавсими Панतिकост рӯй медиҳад. Шаш соат аз марги Масеҳ то Панतिकост фрактали давраи салиб то соли 34 милодӣ аст, вақте ки ҳафтаи муқаддас ба анҷом расид ва Инчил ба назди ғайрияхудиён рафт.

«Акнун такаббур ва ҳасад дарро ба рӯи нур бастанд. Агар хабарҳое, ки чӯпонон ва ҳакимон оварда буданд, пазируфта мешуданд, коҳинон ва раббиён ба вазъияте бисёр нанговар меафтоданд, зеро даъвои онҳоро, ки гӯё онҳо шарҳдиҳандагони ҳақиқати Худо бошанд, ботил менамуданд. Ин муаллимони донишманд худро то ба он дараҷа фурӯ намеоварданд, ки аз касоне таълим гиранд, ки онҳоро бутпараст меномиданд. Ба гуфтаи онҳо, мумкин набуд, ки Худо онҳоро канор гузошта, бо чӯпонони чоҳил ё ғайрияхудиёни номахтун иртибот намояд. Онҳо қарор доданд, ки нисбат ба он хабарҳое, ки подшоҳ Хиродус ва тамоми Ерусалимро ба изтироб оварда буданд, безътиноии худро нишон диҳанд. Онҳо ҳатто ба Байт-Лаҳм нарафтанд, то бубинанд, ки оё ин чизҳо чунин ҳастанд ё не. Ва мардумро водор карданд, ки тавачҷуҳ ба Исоеро як ҳаяҷони мутаассибона бидонанд. Аз ҳамин ҷо рад кардани Масеҳ аз ҷониби коҳинон ва раббиён оғоз ёфт. Аз ин нукта такаббур ва саркашии онҳо ба як адовати устувор нисбат ба Начотдиҳанда афзуд. Дар ҳоле ки Худо дарро ба рӯи ғайрияхудиён мекушод, роҳбарони яҳудӣ дарро ба рӯи худ мебастанд». Орзуи асрҳо, 62.

Дар миёни ҳафтаи муқаддас Масеҳ маслуб карда шуд. Пас аз сеюним сол Истефанус сангсор карда шуд ва Қурнилиус Петрусро талаб кард. Сеюним сол пас аз салиб, давраи имтиёз барои Исроили қадим қомилан ба анҷом расид. Он гоҳ Истефанус ба осмон нигариста, Масеҳро истода дид, ки ин рамзи анҷоми давраи имтиёз дар Дониёл боби дувоздахум ояти якум аст. Дар барои Исроили қадим баста шуд ва барои халқҳои ғайрияхудӣ кушода гардид.

Дар даврае ки аз марги Масеҳ дар соати нӯҳум то марги Истефанус ва даъвати Петрус дар соати нӯҳум тӯл мекашад, Қурнилиус ва Истефанус ду шоҳиде ҳастанд, ки дувоздах садӯ шаст рӯзи нубувватӣ ба анҷом расидаанд. Аз соати нӯҳуми марг то соати нӯҳуми марг, 1,260 рӯзи нубувватӣ буд. Аз соати нӯҳуми марг то соати нӯҳуми Панतिकост як фрактал 1,260 рӯзро дар фазои панҷоҳу ду рӯз муайян мекунад.

Фрактале, ки мавсими Панतिकостӣ буд, дар аввали он 1,260 рӯз қарор дорад, ва дар анҷоми он рӯзҳо Петрус ба таври набавӣ ҳам дар соати сеюм ва ҳам дар соати нӯҳум дар Қайсария ҷойгир аст. Он ду Қайсария алфа ва омегаи як давраи набавии шашсоатаро ифода мекунад. Дар дохили давраи набавии шашсоатаи он ду Қайсария, Петрус шаш рӯз сафар мекунад ва ба Кӯҳи Тағйири Сураат мерасад. Кӯҳ мӯҳрғузорино ифода мекунад, ки дар қонуни якшанбе ба авҷи худ мерасад, ки дар он ҷо қалисои ғолиб бар ҳамаи кӯҳҳо боло бурда мешавад. Он шаш рӯз давраи шашсоатаро аз Қайсария то Қайсария ифода мекунад ва фрактале дар дохили он давра мебошанд, ҳамон тавре ки мавсими Панतिकостӣ дар аввали ҳамин давраи муқаддас фрактале буд.

Фрактали ибтидой ичрои идҳои баҳорӣ буд, ки ба мавсими Панतिकост вобаста мебошанд. Фрактали анҷомии Қайсарияи Филиппӣ то Кӯҳи Тағйири Симои Масеҳ низ аз ҷиҳати нубувватӣ бо ҳафтаи муқаддас ба ҳам пайваст аст. Дар он Кӯҳ Падар сухан гуфт, чунон ки дар таъмиди Масеҳ гуфта буд, ва чунон ки андаке пеш аз салиб хоҳад гуфт. Падар аз оғози ҳафтаи муқаддас то салиб се бор ба таври шунаво сухан гуфт: як бор ҳангоми таъмид, сипас дар Кӯҳи Тағйири Симои Масеҳ, ва баъд дар сояи салиби наздикшаванда сухан гуфт.

Салиб омегаи 1,260 рӯзест, ки аз таъмиди Ё оғоз ёфт. Таъмид ва салиб аломатҳои муайяни ҳафтаи муқаддаси Дониёл нӯҳ мебошанд; бинобар ин, Кӯҳи Таҷаллӣ ҳамчун ҷузъе аз ҳафтаи муқаддас муайян мегардад. Агар аломатҳои аввалин ва охирин пешгӯии ҳафтаи муқаддасро ба анҷом расонанд, пас аломати миёна низ, бар пояи зарурати пешгӯёна, бояд ҳаминро иҷро намояд.

Таъмид фариштаи якум аст; Кӯҳи Таҷаллӣ фариштаи дуюм аст ва салиб фариштаи сеюм. Дар кӯҳ Худо Мусо ва Илёсро ҳамчун нишонаҳои роҳии калисои бақия муайян намуд. Татбиқ бо рамзи сегонаи Петрус, Яқуб ва Юҳанно ба ҳам пайваст мешавад. Се бор буд, ки Исо Петрус, Яқуб ва Юҳанноро бо Худ гирифт. Бори аввал ин ҳангоми эҳёи духтари Ёир буд, бори дуюм — Таҷаллӣ, ва бори сеюм — Қатсамонӣ. Бори аввал Петрус, Яқуб ва Юҳанно бокираи эҳёшудаи дувоздахсоларо диданд.

Ва чунон воқеъ шуд, ки ҳангоме ки Исо бозгашт, мардум Ёро бо хурсандӣ пазируфтанд, зеро ҳама интизори Ё буданд. Ва инак, марде бо номи Ёир омад, ва ӯ яке аз сардорони куништ буд; ва ба пойҳои Исо афтада, аз Ё илтиҷо кард, ки ба хонаи вай биёяд; зеро вай духтари ягона дошт, ки тақрибан дувоздахсола буд, ва ӯ дар ҳоли марг меҳобид. Вале ҳангоме ки Ё мерафт, мардум гирди Ё издиҳом мекарданд. Луқо 8:40–42.

Номи Ёирӯс маънои «равшанкунанда» ва «нуронӣ ва пурчалол будан»-ро дорад. Аз се боре ки Петрус, Яқуб ва Юҳанно ба таври хос меҳмонони Масеҳ буданд, ин бори аввал буд, ва Ёирӯс фариштаи аввалро ифода мекунад, ки заминро бо ҷалоли худ равшан месозад. Духтари бокираи дувоздахсола бокирагонеро ифода мекунад, ки ҳамчун саду ҷиҳилу ҷор ҳазор эҳё карда мешаванд. Масеҳ ба хонаи духтари бокира баъд аз муоширати Худ бо зане расид, ки дувоздах сол хунравӣ дошт.

Ва зане, ки дувоздах сол боз гирифтори хунравӣ буд ва тамоми дорони худро ба табибон сарф карда буд, вале ҳеҷ кас натавонист ёро шифо диҳад, аз паси Ё омада, домани либоси Ёро ламс кард; ва дарҳол хунравии вай бозистод. Луқо 8:43, 44.

Духтари бокираи дувоздахсола муайян карда мешавад, ва баъд дар ояти навбатӣ зане муайян карда мешавад, ки дувоздах сол гирифтори хунравӣ буд. Зан дар тамоми умри он бокира гирифтори ин иллати хунравӣ буд. Исо наздик буд, ки аз назди зани гирифтори хунравӣ бигзарад, то ба назди духтари бокира бирасад. Он зан намояндаи паёми фариштаи аввал аст, чунон ки он дар паём ба Лӯдикия таҷассум ёфтааст. Масеҳ наздик буд, ки бокираро эҳё намуда, ба зиндагӣ бархезонад, ва зани бемор, зани лӯдикиягӣ, ҳанӯз як фурсати кӯтоҳ дошт, то ба Илоҳият даст расонад. Кӯдак насли охиристо намояндагӣ мекунад, ва Исо аз назди зани бемор, яъне Лӯдикия, мегузарад, то бокираи рӯзҳои охиристо бархезонад.

Вақте ки бокира эҳё мешавад, зан ё шифо ёфтааст ё аз вай гузашта шудаанд.

Хусусияти фариштаи аввал тарс аст, ва ду навъи тарс вучуд дорад.

Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, ки касе аз хонаи сардори куништ омада, ба ӯ гуфт: «Духтарат мурд; Устодро дигар ба ташвиш наандоз». Аммо Исо, чун инро шунид, ба ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Натарс; фақат имон овар, ва ӯ шифо хоҳад ёфт». Луқо 8:49, 50.

Пас Петрус, Яъқуб ва Юҳанно ба ҳучрае мебароянд, ки дар он эҳё, ки бо таъмиди Масеҳ рамзгзорӣ шудааст, қувватёбии фариштагони яқум ва сеюмро намояндагӣ мекард. Кӯҳи Тағйири Шакл бори дувумест, ки Петрус, Яъқуб ва Юҳанно шоҳидон мебошанд. Кӯҳи Тағйири Шакл фариштаи дувум аст, ва вақте ки Масеҳ ҳамон шогирдонро ба Ҷатсамонӣ бурд, ин фариштаи сеюмро намояндагӣ мекард. Дар қадами дувум, дар Кӯҳи Тағйири Шакл, «дуқабатшавӣ» вучуд дорад, зеро аломати роҳи Кӯҳ миёнаи се борест, ки Падар сухан гуфт. Бори аввал дар таъмиди Ё буд, ки бо эҳёи бокираи дувоздаҳсола мутобиқат мекунад; бори дувум Кӯҳ буд; ва бори сеюм дуруст пеш аз салиб. Се боре ки Падар сухан гуфт ва се боре ки он се шогирд танҳо бо Исо рафтанд, бо ин воқеият ба ҳам пайванд доранд, ки аломати роҳи дувум дар ҳар ду хат Кӯҳи Тағйири Шакл аст.

Ва чун ба хона даромад, ҳеҷ касро иҷозат надод, ки дарояд, магар Петрус, Яъқуб ва Юҳанно, ва падару модари духтарро. Ва ҳама гиря мекарданд ва бар ӯ навоҳа менамуданд; аммо Ё гуфт: «Гиря накунад; вай намурдааст, балки хуфтааст». Ва онҳо Ёро масҳара карданд, зеро медонистанд, ки вай мурдааст. Ва Ё ҳамаро берун кард, дасти ёро гирифт ва нидо намуда, гуфт: «Эй духтар, барҳез». Ва рӯҳи вай бозгашт, ва вай дарҳол барҳост; ва Ё фармуд, ки ба вай хӯрок диҳанд. Ва падару модари вай дар ҳайрат монданд; аммо Ё ба онҳо амр кард, ки он чиро рӯй дода буд, ба ҳеҷ кас нагӯянд. Луқо 8:51–56.

Петрус, Яъқуб ва Юҳанно фариштаи аввалро ҳангоми қиёми бокира, ки дар ҳоб буд, чунон ки Лаъзор низ буд, мушоҳида мекунанд. Вақте ки ӯ бедор шуд, фавран барҳост ва ба ӯ таом дода шуд. Ҳангоме ки Илёс ва Мусо дар Ваҳй боби ёздаҳ қиёмат мекунанд, онҳо дарҳол бармехезанд, ва сипас Рӯҳулқудс беандоза рехта мешавад, ки намояндаи таоми бокира мебошад. Кӯҳи Тағйири Сурат шаш рӯз пас аз Қайсарияи Филиппӣ буд, ба истиснои он ҳолате ки Луқо ин воқеаҳоро сабт мекунад.

Ва тахминан баъд аз ҳашт рӯз пас аз ин суханон чунин воқеа шуд, ки Ё Петрус ва Юҳанно ва Яъқубро гирифта, ба кӯҳе баромад, то дуо гӯяд. Ва ҳангоме ки дуо мегуфт, сурату симои рӯйи Ё дигаргун шуд, ва либосаш сафед ва дурахшон гардид. Ва инак, ду мард бо Ё гуфтугӯ мекарданд, ки онҳо Мусо ва Ильёс буданд. Луқо 9:28–30.

Матто ва Марқӯс ҳар ду бо қатъият мегӯянд: «пас аз шаш рӯз», ва Луқо мегӯяд: «такрибан» ҳашт рӯз. Муаллифони Китоби Муқаддас ду тарзи ҳисоб кардани вақтро ба қор мебарданд: яке фарогир ва дигаре истисноӣ. Дар назари аввал ин метавонад чун зиддиятҳо намояд, аммо ҳамин ки Луқо гуфт «такрибан», нишон медиҳад, ки ӯ бо усули фарогир сухан мегуфт; ва ҳангоме ки Матто ва Марқӯс мегӯянд: «пас аз шаш рӯз», онҳо нишон медиҳанд, ки рӯзҳои комилро ҳисоб мекарданд, на рӯзи оғозкундаи давраи ҳаштрӯза ва на рӯзи

анҷомбахши он давраи ҳаштрӯза. Ин фарқият аз як давраи ягона ду рамзи адади ро ба вуҷуд меорад: яке рақами ҳашт аст ва дигаре шаш рӯз.

Он чи бо ду шаҳодати давраи шаш ё ҳашт рӯза аз Қайсарияи Филиппӣ ва Кӯҳи Тағйири Ҳайат собит мегардад, ин аст, ки дар даврае ки Масеҳ садӯ чилу чор ҳазорро мӯҳр мекунад, рақами ҳашт ҳашт чонеро, ки дар киштии Нӯҳ буданд, ифода мекунад, ва шаш калисои шашуми Филадельфияро ифода менамояд, ки муқаррар шудааст он калисое бошад, ки ҳаштум аст, яъне аз он ҳафт аст. Онҳо ҳангоми ҷалолёбии Мусо, Илос ва Масеҳ ба ҳаштум табиал дода мешаванд. Ҷалолёбӣ бар кӯҳ ҳамчунин ба воситаи ҷалолёбӣ бар кӯҳ дар таърихи Мусо намунавӣ нишон дода шудааст.

Вақте ки Мусо ба кӯҳ баромад, ӯ ҳафтад пир ва Ҳушаъро бо худ гирифт.

Пас Мусо, ва Ҳорун, Нодоб ва Абиху, ва ҳафтад нафар аз пирони Исроил бароманд; ва Ҳудои Исроилро диданд; ва зери пойҳои Ӯ гӯё коре аз санги ёкути кабӯд фаршшуда буд, ва мисли худӣ осмон дар софии он. Ва бар ашрофи банӣ-Исроил Ӯ дастӣ Ҳудро дароз накард; онҳо низ Ҳудоро диданд, ва хӯрданд ва нӯшиданд. Ва Ҳудованд ба Мусо гуфт: «Назди Ман ба кӯҳ баро ва он ҷо бимон; ва Ман ба ту лавҳаҳои сангин, ва шариат, ва аҳкомиро, ки навиштаам, хоҳам дод, то онҳоро таълим диҳӣ.»

Ва Мусо бархоста, ёвари ӯ Ҳушаъ низ; ва Мусо ба кӯҳи Ҳудо баромад. Ва ба пирон гуфт: «Дар ин ҷо барои мо бимонед, то даме ки назди шумо бозгардем; ва инак, Ҳорун ва Ҳур бо шумоянд; агар касе коре ё даъвое дошта бошад, назди онҳо биёяд».

Ва Мусо ба кӯҳ баромад, ва абре кӯҳро пӯшонид. Ва ҷалоли Ҳудованд бар кӯҳи Сино сокин шуд, ва абр онро шаш рӯз пӯшонид; ва дар рӯзи ҳафтум Ӯ аз миёни абр Мӯсорӣ хонд. Ва намуди ҷалоли Ҳудованд бар қуллаи кӯҳ дар назари банӣ-Исроил мисли оташи сӯзанда буд. Ва Мусо ба миёни абр даромада, ба кӯҳ боло рафт; ва Мусо чиҳил рӯз ва чиҳил шаб дар кӯҳ буд. Ҳуруҷ 24:9–18.

Паёми фариштаи аввал эҳёи духтари Ёир буд, ки бо таъмиди Масеҳ мутобиқат мекард. Сипас, шаш рӯз баъд, Кӯҳи Тағйири Симо омад, ки фариштаи дуум аст, ва он ба салиб бурд, ки фариштаи сеум аст. Чун фариштаи дуум, Кӯҳ дорои шаҳодати дугона аст, аз он чиҳат ки сухан гуфтани Падар бар Кӯҳ бо ҳати дууми он се иртибот меёбад. Се боре ки Петрус, Яъқуб ва Юҳанно меҳмонони ҳоси Масеҳ буданд, ва се боре ки Падар сухан гуфт, ҳар ду зуҳури дууми овози Падарро муайян мекунанд; ва бори дууми ки Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо Ҳуд бурд, ҳамон Кӯҳи Тағйири Симо буд. Нишонаи дууми роҳ, яъне Кӯҳ, дорои шаҳодати дугонаи овози Падар ва се шогирд аст, зеро паёми дуум ҳамеша «дуқабата шудан»-ро муайян мекунад.

Фосилаи шашсоата миёни қурбонҳои шомгоҳӣ ва субҳгоҳӣ, ки онро шаш рӯзи Матто ва Марқӯс аз Қайсарияи Филиппӣ то Кӯҳ намояндагӣ мекунад, бо шаш рӯзи Мусо низ таҷассум меёбад, то он ки дар рӯзи ҳафтум ба абр даъват карда шавад.

Хатт бо давраи интизории фариштаи дуум оғоз меёбад, чунонки Мусо ба ҳафтад пир дастур медиҳад, ки то бозгашти ӯ «интизор шаванд». Шаш рӯзи аввал дар ин хат чудо ҳастанд, вале

ҳамоно қисми маҷмӯи 46 рӯзро ташкил медиҳанд. Ин шаш рӯз давраест, ки ба озмоиши сеюм, ки бо ҷиҳил рӯз ифода шудааст, мебарад. Ин 46 рӯз рамзи маъбад аст; шаш рӯз — шаш соат аз марги Масеҳ то Панतिकост, шаш соат аз маслӯбшавии Ӯ то марги Ӯ, шаш соати Қайсария то Қайсария ва шаш соати Петрус дар болохона то маъбад мебошанд. Мусо шарияти аҳдро дарёфт мекунад ва дастурҳоро дар бораи ҷи гуна бардоштани маъбад мегирад. Гарчанде Китоби Муқаддас мегӯяд, ки ҳеҷ инсон Худоро надидааст, пирон «Худои Исроилро диданд». Ҷалолёбии Худо бар кӯҳ бо Мусо ва пирон, ҷалолёбиро бар Кӯҳи Тағйири Сурат пешнамуна гардонид. Ҳар ду давраи шашрӯзаро дар бар мегиранд. Хатти Мусо давраи интизории ғариштаи дуҷум ва тамоми ҷиҳилу шаш рӯзро, ки маъбадро ифода мекунад, дар бар мегирад. Ҷиҳил рӯзе ки ӯ шариятро гирифт, мӯҳргузорино ифода мекунад.

Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ дар соати сеюм буд; дар роҳи худ сӯи Қайсарияи Маритима дар соати нӯҳум, ва пас аз шаш то ҳашт рӯз ӯ дар Кӯҳ аст ва бо ҳафтад пири Мусо таваққуф мекунад, ҳангоме ки рӯёи Худованди ҷалолёфтаре мебинанд, ҳамоно гуна ки Дониёл дар боби даҳум дид. Дониёл Худовандро рӯ ба рӯ дид, ҷунон ки Ҷидъун ва ҳафтад пир низ диданд. Кӯҳи Тағйири Шакл ҷоест, ки дар он ҳаракати Лаодикиягии саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор ба ҳаракати Филадельфиягии саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор табдил меёбад. Онҳо ба калисои ҳаштум, ки ҳамоно калисои шашум аст, мубаддал мешаванд; бинобар ин мо шаш рӯз ва ҳашт рӯзро мебинем.

Шаш соат аз маслӯб шудан то марги Ӯ, шаш соати Панतिकост, шаш соат аз Қайсария то Қайсария, шаш рӯз то Кӯҳи Тағйири Ҳайат ва шаш рӯзи Мусо, ки ба ҷил рӯз бурданд, ҳамоно як хат мебошанд. Дар миёни Қайсарияи Филиппӣ, ки Панийом ва қонуни якшанбе аст, яксаду ҷилу ҷор ҳазор мӯҳр зада мешаванд. Он мӯҳр задан боиси ҷудой мегардад.

Ва ман, Дониёл, танҳо он рӯёро дидам; зеро мардоне ки бо ман буданд, он рӯёро надиданд; аммо ларзиши азиме бар онҳо фуру афтад, ба тавре ки гурехта, худро пинҳон карданд. Дониёл 10:7.

Мусо аз пирон ҷудо шуд, вақте ки гуфт: «Шумо дар ин ҷо барои мо бимонед, то мо назди шумо бозгардем». Мусо дар вақти интизорӣ аз ҳафтад тан ҷудо шуд, ва ҳафтад ҳафта вақти имтиҳонро барои қавми аҳди собиқ ифода мекунад. Вақте ки ҳафтаи ҳафтодум ба анҷом расид, ва он ҳафтаи ҳафтодум ҳамоно ҳафтаи муқаддасе буд, ки Масеҳ дар он аҳдро бо бисёрон устувор гардонид, он гоҳ Масеҳ пурра аз қавми аҳди собиқ ҷудо шуд. Даврае, ки дар он қавми аҳди собиқ метавонистанд масъалаи ҳуни худро ҳал намоянд, ки барои онҳо ин ба он маъно буд, ки онҳо бовар доштанд ба воситаи ҳуни Иброҳим наҷот ёфтаанд, ба поён расид, ва бокираи дувоздаҳсола барои хизмат кардан эҳё гардид. Ҳамин ки вақти интизорӣ оғоз ёфт, Мусо шарияти аҳд ва дастурҳои бардоштани маъбадро қабул кард.

Вақте ки Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бар кӯҳ буданд, мӯҳр ниҳодани ҳалқи Худо ва баъдан ҳамаҷун аломате барафрӯхта шудани онҳо, он ҳалқи аҳдро ҳамаҷун маъбади яксаду ҷилу ҷор ҳазор муаррифӣ мекунад. Сипас коргарони соати ёздаҳум ба он маъбад ҳамаҷун карда мешаванд.

Худованд чунин мегӯяд: инсофро нигоҳ доред ва адолатро ба ҷо оваред; зеро начоти Ман наздик аст, ки биёяд, ва адолати Ман, ки ошкор гардад. Хушо касе ки инро ба амал меоварад, ва писари одамизод, ки ба он маҳкам мечаспад; ки шанберо аз палид сохтани он нигоҳ медорад, ва дасти худро аз кардани ҳар бадӣ бозмедорад. Ва бигзор писари аҷнабие, ки худро ба Худованд пайваستاаст, сухан нагуяд, ки: «Худованд маро аз қавми Худ комилан чудо кардааст»; ва хоҷа набояд бигӯяд: «Инак, ман дарахти хушке ҳастам». Зеро Худованд ба хоҷагоне ки шанбеҳои Маро нигоҳ медоранд, ва он чиро ки ба Ман писанд аст, ихтиёр мекунад, ва ба аҳди Ман маҳкам мечаспанд, чунин мегӯяд: Ба онҳо низ дар хонаи Худ ва дар андаруни деворҳои Худ ҷой ва номе беҳтар аз писарон ва духтарон хоҳам дод; ба онҳо номи ҷовидонае хоҳам дод, ки ҳаргиз nobуд нахоҳад шуд. Ва низ писарони аҷнабие, ки худро ба Худованд мепайванданд, то ки ба Ё хизмат кунанд, ва номи Худовандро дӯст доранд, ва бандагони Ё бошанд, ҳар яке ки шанберо аз палид сохтани он нигоҳ медорад ва ба аҳди Ман маҳкам мечаспад, онҳоро низ ба кӯҳи муқаддаси Худ хоҳам овард, ва дар хонаи дуои Худ шод хоҳам гардонид; қурбонҳои сӯхтани онҳо ва забҳҳои онҳо бар қурбонҳои Ман пазируфта хоҳад шуд; зеро хонаи Ман хонаи дуо барои ҳамаи қавмҳо хонда хоҳад шуд.

Худованд Худо, ки рондашудагони Исроилро чамъ меоварад, мегӯяд: «Ба ғайр аз онҳое ки назди Ё чамъ оварда шудаанд, боз дигаронро низ назди Ё чамъ хоҳам овард». Ишаё 56:1–8.

Петрус, Яқуб ва Юҳанно, ҳамчунин Мусо, «рондашудагони Исроил»-ро намояндагӣ мекунад, ки бародаронашон, ки аз онҳо нафрат доштанд, онҳоро берун ронда буданд.

Худованд чунин мегӯяд: Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пойи Ман; пас кучост он хонае ки барои Ман бино мекунад? ва кучост он макони оромии Ман?

Зеро ҳамаи он чизҳоро дасти Ман офаридааст, ва ҳамаи он чизҳо ба вучуд омадаанд, мегӯяд Худованд; аммо Ман ба ин кас назар хоҳам кард: ба касе ки мискин аст, ва рӯҳи шикаста дорад, ва аз каломи Ман меларзад. Касе ки говро мекушад, мисли он аст, ки одамиро мекушад; касе ки барраро қурбонӣ мекунад, мисли он аст, ки гардани сагро мебурад; касе ки ҳадия меоварад, мисли он аст, ки хуни хукро пешкаш мекунад; касе ки бухур месӯзонад, мисли он аст, ки бутро муборак мехонад. Оре, онҳо роҳҳои худро баргузидаанд, ва ҷонашон аз зиштиҳои худ лаззат мебарад. Ман низ гумроҳҳои онҳоро хоҳам баргузид, ва он чиро, ки аз он метарсанд, бар онҳо хоҳам овард; зеро вақте ки Ман хондам, ҳеҷ кас ҷавоб надод; вақте ки Ман сухан рондам, онҳо нашуниданд; балки пеши назари Ман бадӣ карданд ва он чиро баргузиданд, ки Ман аз он хушнуд набудам.

Каломи Худовандро бишнавед, эй шумо, ки аз каломи Ё меларзед; бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доштанд ва ба хотири номи Ман шуморо ронда бароварданд, гуфтанд: «Бигзор Худованд ҷалол ёбад». Аммо Ё барои шодии шумо зоҳир хоҳад шуд, ва онҳо шармсор хоҳанд гашт. Ишаё 66:1–5.

Калимаи «шодӣ» дар Навиштаҳо борҳо ва ба шаклҳои гуногун ба кор рафтааст, ҳамчунон ки калимаи «шарманда». Дар заминаи паёми Петрус аз китоби Юил, шармандагӣ дар муқобили шодӣ як параллел аст, мисли доноён ва аблаҳон ё гандум ва коҳона. Шармандагӣ ва шодӣ,

дар заминаи Юил, намояндаи онҳоянд, ки равған доранд, ё паёми борони охиринро, дар муқобили онҳое, ки надоранд. Танҳо вақте ки шумо ин ҷузъиётро мебинед, метавонед ба маънои амиқтари сухани зерин бирасед: «Бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доштанд ва шуморо ба хоҳири исми Ман берун андохтанд». Он бародарон ҳамон касоне ҳастанд, ки дар Spalding and Magan, page one and two, «адвентистони исман, мисли Яҳудо» мебошанд, ки «моро ба католикҳо таслим хоҳанд кард», «зеро онҳо аз мо ба сабаби шанбе нафрат доштанд, чунки онро рад карда наметавонистанд». Бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доранд, шуморо ба сабаби паёми шанбеи замин, Мусо ҳафт бор, ки онро рад кардан мумкин нест, берун меандозанд. Нукта дар ин ҷост, ки шуморо ба сабаби як баҳси таълимотӣ, як мунозира, ба гуфтаи Ишаё, берун меандозанд, ва он мунозираи таълимотӣ паёми борони охирин аст.

Юил он паёмро «шароби нав» меномад, ва агар ту он паёмро дошта бошӣ, шодӣ дорӣ. Агар онро надошта бошӣ, мисли мастони Юил бедор мешавӣ, то дарёбӣ, ки шароби нав аз даҳонат бурида шудааст. Дар он лаҳза ту ба таври набавӣ «шарманда» ҳастӣ. Синфе, ки равған дорад, шодӣ дорад, ва синфе, ки равған надорад, шарманда аст. Равған ҳамчунин шароби нав аст, ва он бо шодӣ алоқаманд мебошад. Аз ҳамин сабаб Ишаё мегӯяд: «Каломи Худовандро бишнавед». Як синф интиҳоб мекунад, ки бишнавад, ва синфи дигар ба садои карнай гӯш намедихад. Ишаё ба таври мушаххас синфиро, ки мешунавад, муайян мекунад, вақте мегӯяд: «шумо, ки аз каломи Ё меларзед». Худованд онҳое, ки ба сабаби паёме, ки дар 9/11 расид, ронда шудаанд, чамъ меоварад, ва дар ҳангоми қонуни якшанбе Ё аҳтагони Ишаёро чамъ мекунад, ки ҳамчун дарахтони хушк намояндагӣ шудаанд. Агар онҳо ба аҳд бичаспанд, дигар аз кӯҳи муқаддаси Худо ҷудо нахоҳанд шуд.

Ҳочасаро ё дарахти хушк рамзи марг мебошанд. Ҳочасаро наметавонад насл оварад ва дарахти хушк ҳаёт надорад. Ваъда ин аст, ки агар он ғайрияхудиён, ё коргарони соати ёздаҳум, аҳдро, ки бо шанбе рамзгузорӣ шудааст, қабул кунанд, онҳо писарон ва духтарон хоҳанд дошт. Аввал Ё рондашудагони Исроилро чамъ меоварад, сипас ҳамон рондашудагонро ҳамчун парчам боло мебардорад ва баъд рамаи дигари Худо чамъ меоварад. Чамъовариҳои яқум ва дуум давраеро аз 9/11 то қонуни якшанбе ифода мекунанд, вақте ки Рӯҳулқудс пошиш мекунад, ва инчунин давраеро аз қонуни якшанбе то замоне ки Микоил бармехезад ва борони охирон беандоза рехта мешавад. Дар ҳар ду давра борони охирон паёмест, ки агар онро дошта бошӣ, шодӣ меоварад, ва агар онро надошта бошӣ, нагу шарм меоварад.

Китоби Матто ба се хат ҷудо шудааст, ки се фариштаи Ваҳйи чордахумро намояндагӣ мекунанд. Ҳар яке аз ин се хат инчунин фракталҳои он се фариштаро дар бар мегирад. Хати дуум, аз боби ёздаҳум то боби бисту дуум, марказ аст, зеро он фариштаи дуум мебошад, ки миёни фариштагони аввал ва сеюм ҷой гирифтааст. Худи китоби Матто низ як хати марказӣ мебошад, вақте ки мо бобҳои ёздаҳум то бисту дуумро дар заминаи бобҳои аҳди Ҳастӣ ва Ваҳй баррасӣ мекунем.

Маркази дувоздаҳ боби аҳд ба Матто тааллуқ дорад, ва хати марказии се хати Матто дар ҳамон дувоздаҳ боб ҷой дорад. Маркази он дувоздаҳ боб муҳр шудани саду чилу чор ҳазор



аст. Он нуктаи марказиро се оят ифода мекунад, ки бо се ояти марказии дувоздаҳ боби аҳди Ҳастӣ ва Ваҳӣ мувофиқат менамоянд.

Петрус нуктаи марказии нуктаи марказии нуктаи марказӣ аст, ва ӯ арӯси аввалин ва охири масеҳиро намоёндагӣ мекунад. Ин имзои Алфа ва Омега аст. Палмонӣ ҳамчунин имзои Худро бар тағйири номи Петрус гузошт, вақте ки муаммои номи Петрусро дар забони англисӣ тарҳрезӣ намуд. Исо ба Петрус ба забони ибронӣ сухан гуфт, ва он гуфтугӯ ба юнонӣ сабт гардид ва баъдан ба англисӣ гузошта шуд. Дар забони англисӣ, Палмонӣ Петрусро бо истифода аз ҳарфи 16-уми алифбои англисӣ номгузорӣ кард, ки пас аз он ҳарфи 5-ум меояд, ва баъд аз он ҳарфи 20-ум, ва баъд аз он ҳарфи 5-ум, ва баъд аз он ҳарфи 18-ум, дар ҳоле ки Ӯ комилан медонист, ки ҳангоме ки Ӯ, ҳамчун Палмонӣ, он номери меофарид, ки аз ибронӣ ба юнонӣ ва аз он ҷо ба англисӣ мерафт. Ӯ инчунин чунин тарҳрезӣ кард, ки номи англисӣ имкони муаммои зарб кардани он панҷ ҳарфро ба тартиб фароҳам оварад, то ба шумораи яксаду чилу чор ҳазор бирасад. Палмонӣ, ки ҳамчунин Аввалин ва Охирин аст, чунин тарҳрезӣ кард, ки аввали он панҷ ҳарфи англисӣ ва охири он панҷ ҳарфи англисӣ, ки номи Peter-ро ташкил медиҳанд, ҳарфҳои 16-ум ва 18-ум бошанд, зеро номи Peter бояд дар Матто 16:18 зикр мегардид.

Бо вучуди ҳамаи он чи дар бораи Петрус гуфта шуд, мо ҳанӯз ҳам бояд ба «таносуби тиллоӣ» муроҷиат кунем. Таносуби тиллоӣ бо Матто 16:18 ифода меёбад, зеро ин таносуб 1.618 аст. Таносуби тиллоӣ бо фракталҳои табиат вобаста аст, ва ҳангоме ки Палмонӣ Петрусро дар Матто 16:18 ҷойгир мекунад, Палмонӣ муайян месозад, ки калиди нубувватие, ки бар китфи Элиёқим дар Ишаё 22:22 гузошта шудааст, ва калидҳои нубувватие, ки дар он порча ба Петрус ва калисо дода шудаанд, фракталҳои нубувватиро дар бар мегиранд.

Қайсарияи Филиппӣ дар соати сеюм то Қайсарияи Маритима дар соати нӯҳум намунаи фракталии аз соати сеюм, вақте ки Масеҳ маслӯб шуд, то соати нӯҳум, вақте ки Қўрнилийос барои Петрус кас фиристонд, мебошад. Мавсими Панतिकост аз соати сеюми маслӯбшавӣ то ҳузури Петрус дар маъбад дар Панतिकост дар соати нӯҳум, намунаи фракталии 1,260 рӯз аз салиб то Қўрнилийос мебошад. Он се боре ки Падар сухан гуфт, намунаи фракталии се фаришта аст, ҳамчунон ки он се боре ки Исо танҳо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо Худ гирифт. Маълумоти нубувватие, ки дар оятҳои рамзгузорӣ шудааст, ки дар онҳо Петрус садӯ чилу чаҳор ҳазорро тасвир мекунад, ба ҳамон андоза амиқ аст, ки ҳар ҳақиқате то ба ҳол будааст, вале мо ҳанӯз Петрусро дар Паниум дар Дониёл ёздаҳ ҷой надодаем.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Петрус, ҳаввориҳои Исои Масеҳ, ба мусофирони пароканда дар Понтус, Ғалотия, Қаппадукия, Осиё ва Битиния, ки бар тибқи пешдониҳои Худои Падар баргузида шудаанд, ба воситаи такдиси Рӯҳ, барои итоат ва пошидани хуни Исои Масеҳ: файз ва ошоиштагӣ бар шумо афзун гардад. Муборак бод Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки мувофиқи марҳамати фаровони Худо моро ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз миёни мурдагон аз нав барои умеди зинда таваллуд кардааст, барои меросе вайроннопазир, нопокнашаванда ва ҳазоннопазир, ки дар осмон барои шумо маҳфуз аст, шумо ки бо қудрати Худо ба воситаи имон барои наҷоте нигоҳ дошта мешавед, ки омода аст дар

замони охир зоҳир гардад.

Дар ин шумо бағоят шодмонӣ мекунед, гарчанде ки ҳоло барои муддате, агар лозим бошад, дар ғамгинӣ аз озмоишҳои гуногун қарор доред; то ки имтиҳони имони шумо, ки аз тиллоӣ фаношаванда бисёр гаронбаҳотар аст, ҳарчанд бо оташ санҷида мешавад, ҳангоми зоҳир шудани Исои Масеҳ барои ситоиш ва иззат ва ҷалол ёфта шавад; Ёро, ҳарчанд надидаед, дӯст медоред; ва ба Ё, ҳарчанд ҳоло Ёро намебинед, вале имон оварда, бо шодии тасвирнопазир ва пур аз ҷалол шодӣ мекунед; ва ниҳояти имони худро, яъне наҷоти ҷонҳои худро, ба даст меоред.

Дар бораи ин наҷот анбиё, ки аз файзе ки бояд ба шумо биёяд нубувват мекарданд, ҷустуҷӯ ва таҳқиқи бодикқат намуданд; ва меҷустанд, ки Рӯҳи Масеҳ, ки дар онҳо буд, ба кадом вақт ё чӣ гуна вақти муайян ишора мекард, ҳангоме ки аз пеш дар бораи уқубатҳои Масеҳ ва ҷалоле ки аз паси он меояд, шаҳодат медод. Ба онҳо ошкор гардида буд, ки на барои худашон, балки барои мо онҳо дар ин ҷизҳо хизмат мекарданд; ҷизҳое ки акнун ба шумо аз ҷониби онҳое хабар дода шудаанд, ки бо Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда ба шумо Инчилро мавъиза кардаанд; ҷизҳое ки ғариштагон орзу доранд ба онҳо назар афкананд.

Аз ин рӯ, миёни худро дар зехни худ бибандед, ҳушёр бошед ва то ба охир ба он файзе, ки ҳангоми зоҳиршавии Исои Масеҳ ба шумо оварда мешавад, умед бандед; ҳамчун фарзандони итоаткор, худро мувофиқи шаҳватҳои пешинаи айёми нодонии худ шакл надиҳед; балки, чунон ки Ё, ки шуморо даъват кардааст, муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед; зеро навишта шудааст: «Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддасам».

Ва агар шумо Падарро мехонед, ки Ё бе рӯбинӣ, мувофиқи амали ҳар кас доварӣ мекунад, пас айёми мусофирататонро дар ин ҷо бо тарс бигзаронед; зеро медонед, ки шумо на бо ҷизҳои фосидшаванда, мисли нукра ва тилло, аз рафтори беҳудае ки аз падаронатон ба тариқи суннат гирифта будед, халос карда шудаед; балки бо хуни гаронбаҳои Масеҳ, чун барраи беайб ва бегуноҳ: Ё, ки пеш аз бунёди ҷаҳон пешақӣ таъйин шуда буд, аммо дар ин замонҳои охир барои шумо зоҳир гардид, ки ба василаи Ё ба Худо имон меоваред, ки Ёро аз мурдагон эҳё кард ва ба Ё ҷалол дод; то ки имон ва умеди шумо бар Худо бошад. Азбаски шумо ҷонҳои худро бо итоат ба ҳақ ба воситаи Рӯҳ барои муҳаббати беғаразонаи бародарон пок кардаед, якдигарро аз дили пок бо шиддат дӯст доред: зеро аз нав таваллуд шудаед, на аз тухми фосидшаванда, балки аз тухми бефано, ба воситаи каломи Худо, ки зинда аст ва то абад мемонад. Зеро ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва тамоми ҷалоли инсон мисли гули алаф. Алаф хушк мешавад, ва гулаш меафтад; аммо каломи Худованд то абад боқӣ мемонад. Ва ин ҳамон каломест, ки ба шумо ба воситаи Инчил мавъиза шудааст. 1 Петрус 1:1–25.